

3. kapitola

O TOM, AKO HEIDI SPOZNALA KLÁRINU STARÚ MAMU

„Stará mama už je na ceste!“ jasalá Klára, keď poslíček priniesol list od starej pani Sesemannovej. „Určite sa ti bude páčiť, Heidi, je veľmi dobrá.“

„Veľmi sa teším, že spoznám babičku,“ povedalo dievčatko.

„Opraváž sa vravieť pani Sesemannovej babička!“ okríkla ju slečna Rottenmeierová. „Musíš ju osloviť milostivá pani. Rozumela si?“

Heidi vôbec nechápala prečo, ale neodvážila sa spýtať.

Keď Klárina stará mama konečne prišla, všetci ju srdečne vítali. Heidi si potichu opakovala tie zvláštne slová: „Milostivá pani...“ Nie je to čudné? Slečna Rottenmeierová to musela poplietť, pomyslela si. Pani určite musí byť na prvom mieste.

Keď stará pani Sesemannová vošla do miestnosti, vlúdny hlasom oslovila dievčatko: „Pod'ku mne, miláčik, nech si ťa poriadne popozierám.“

Heidi k nej podišla a dala si záležať na pozdrave. „Dobrý večer, pani Milostivá,“ povedala.

Stará dáma sa zasmiala. „Tak sa oslovujete tam u vás v horách?“

„Nie, u nás doma tak neveravíme nikomu,“ vážne odvetila Heidi.

„No vidíš, ani tu nie. Som Klárina stará mama a tak mi môžeš hovoriť aj ty. Budeš si to pamätať?“

Heidi stará mama od prvej chvíle padla do oka. Bola láskavá, to bolo vidno už na prvý pohľad, mala krásne biele vlasy, čipkový klobúčik uviazaný dvoma širokými stuhami...

„Ako sa voláš?“ spýtala sa jej stará mama.

„Heidi. Ale teraz som vraj Adelheid, tak počúvam aj na to.“

„Iste budete so mnou súhlasiť, pani Sesemannová,“ povedala slečna Rottenmeierová upäto, „že je vhodnejšie oslovovať ju celým menom, nie tou vidieckou skomoleninou.“

Stará mama pozrela gazdinej priamo do očí. „Milá slečna Rottenmeierová, nevidím jediný dôvod oslovovať dieťa iným

menom, než na aké je po celý svoj život zvyknuté.“ Potom sa usmiala. „Však, Heidi?“

Na druhý deň popoludní si šla Klára ako obyčajne odpočinúť a stará mama zaklopala na dvere slečny Rottenmeierovej.

„Kde je Heidi?“ spýtala sa.

„Vysedáva vo svojej izbe. Ako každé popoludnie. Pokojne by sa mohla venovať niečomu užitočnému, keby na to mala aspoň minimálne sklony. Ale ona nie! Radšej nerobí nič, iba vymýšľa tie svoje lotroviny. O tom, čo vyvádza, by som sa v slušnej spoločnosti hanbila hovoriť.“

„Viete, čo vám poviem, slečna Rottenmeierová? Keby som bola na jej mieste a bola by som taká opustená, asi by som sa správala tak isto. A teraz mi ju privedte. Priniesla som jej niekoľko kníh a chcem jej ich dať.“

„Knihy!“ Slečna Rottenmeierová zalomila rukami. „Za celý čas, čo je tu, sa nenaučila ani abecedu. Spýtajte sa pána Aschera, to dieťa je absolútne nevzdelateľné!“

„To je zvláštne,“ zarazila sa pani Sesemannová. „Nepovedala by som, že Heidi je hlúpa. No aj tak choďte po ňu. Môže si aspoň pozerať obrázky.“ Slečna Rottenmeierová chcela ešte niečo dodať, ale pani Sesemannová sa otočila a rýchlo odišla. Prekvapilo ju, že tá malá má problémy s učením, a chcela zistiť prečo.

Heidi bola obrázkovou knižkou nadšená a hneď v nej začala listovať. No keď prišla k výjavu, na ktorom bola zelená lúka a na nej pastierik v podvečernom slnku hnal z paše domov stádo kôz, rozplakala sa.

Stará mama ju pohladila po ruke. „No tak, neplač. Niečo ti to pripomenulo? K tomu obrázku patrí jeden pekný príbeh a ja ti ho dnes večer prečítam. Ale najprv si utri oči a povedz mi, aké robíš pokroky v učení.“

„Žiadne,“ povzdychla si Heidi.

„Ako to?“ začudovala sa stará mama. „A čo čítanie? Koľko už poznáš písmeniek?“

„Čítanie je príliš ťažké. Peter to vravel a ten to musí vedieť,“ povedala Heidi s presvedčením.

„Tak to musí byť veľmi zvláštny chlapec. Skôr by som povedala, že sa málo snažíš. Mám pravdu?“

„Nemá to cenu,“ vyhlásila Heidi s beznádejou v hlase.

„Teraz ma pozorne počúvaj, Heidi. Ty si sa nenaučila čítať len preto, lebo si verila tomu, čo ti povedal Peter. Skús však veriť tomu, čo ti vravím ja. Pokiaľ budeš naozaj chcieť, zakrátko budeš čítať rovnako dobre ako všetky ostatné deti. A len čo sa naučíš čítať, tú knihu s obrázkom pastierika na lúke ti dám a bude iba tvoja. Potom si ten príbeh budeš môcť prečítať sama a dozvieš sa, aké ďalšie príhody zažíva pastierik so svojimi zvieratkami. A to by si bola určite rada, však?“

Heidi počúvala starú mamu a oči jej žiarili. „Naozaj by tá kniha bola moja? Tak to začnem s učením hneď zajtra.“

Neuplynul ani týždeň a pán učiteľ Ascher povedal pani Sesemannovej: „Vôbec to nechápem. Tá malá sa naučila čítať hádam cez noc. Vskutku pozoruhodné.“

Pani Sesemannová sa zaradovala a ponáhľala sa do študovne. Našla tam Heidi, ako nahlas číta Kláre a je nadšená z toho úplne nového sveta, ktorý sa jej otvoril.

Večer Heidi našla na svojom mieste pri stole veľkú obrázkovú knižku.

„Áno, teraz už je tvoja,“ povedala jej stará mama slávnostne. „Úplne navždy? Aj keď sa vrátim domov? To je nádhera!“ tešila sa Heidi.

Odvtedy si Heidi čítanie veľmi obľúbila.

